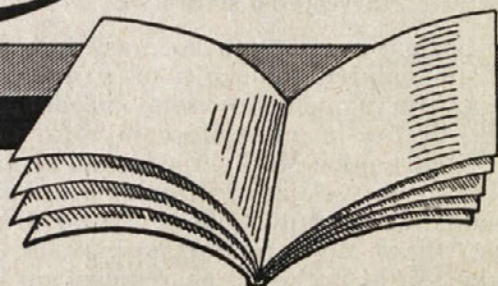

CVETJE

XLVIII.
LJUBLJANA

1931 - VII.
JULIJ

P. KRIZOSTOM:

Molitev za novomašnike.

Gospod, težki dnevi nam preté.
Petrovemu čolnu vsepovsod
sikajoče strele grozé.
Krmarjev nam je treba —
silnih in močnih nam daj, Gospod!

Sočno grozdje se na trtah smeji;
nad vinogradom temen oblak visi.
Pa delavcev ni, da bi rešili,
kar se rešiti da . . .
Gospod, pošlji nam skoro rešitelja!

V temo gre naš korak;
brezna se nam pred nogami režijo.
Ali je smrti zapisan vsak?
Pošlji nam solnčnega moža,
da v temo nam luči božje da.

Skozi razbeljeno puščavo bežimo;
v nedopovedljivi žeji kar koprnimo.
Živega studenca si želimo.
Vodnika nam pošlji, Gospod,
ki nam pokaže k živi vodi pot!

Gospod, daj nam mož za te težke dni,
da nas bodo k tebi vodili,
ki si vir vse utehe in moči.
Pošlji svojega Duha in jih prenovi!
Gospod, duhovnike mlade blagoslovi!

Nagovor Sv. Očeta Pija XI. v radiju dne 12. februarja 1931.

Na vesoljno stvarstvo.

Po skrivnem božjem sklepu smo kot naslednik na mestu Prvaka Apostolov, tistih namreč, katerih nauk in njega oznanjevanje je po božjem povelju namenjeno vsem narodom in vsemu stvarstvu (Mt, 28, 19; Mk, 16, 15), in mi se moremo vprav na tem kraju prvi poslužiti zares čudovite iznajdbe Markonijeve, zato se najprvo obračamo na vesoljno stvarstvo in na vse ljudi in izrečemo, tukaj in spodaj s pomočjo Svetega Besedila: „Poslušajte, nebesa, kar govorim; naj čuje zemlja besede mojih ust“ (Spev Mojz., 5. Mojz. knj. 32, 1). „Čujte to, vsi narodi, z ušesi doznajte vsi, ki prebivate na zemeljskem krogu, skupaj ob enem bogatin in ubožec“ (Zs. 48, 1). „Poslušajte, otoki, in pozorno čujte, ljudstva iz daljave!“ (Iz. 49, 1).

Na Boga.

In prva Naša beseda bodi: „Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje.“ (Lk. 2, 14). Slava vsekako Bogu, ki je dal, v naših dneh, tako oblast ljudem“ (Mt. 9, 8), da se v resnici njih besede razprostirajo do konca zemeljskega kroga (Ps. 18, 5; Rimlj. 10, 18), in na zemlji mir, kjer izvršujemo poslanstvo za tistega božjega Odrešenika Jezusa (II. Kor., 5, 20), ki je prišel in oznanil mir njim ki so bili daleč in njim, ki so bili blizu (Efež. 2, 17), s tem da je v krvi svojega križa spravil vse, kar je na zemlji in kar je v nebesih“ (Kološ., 1, 20).

Na katoličane.

Ko pa se obračamo na ljudi, nam velevala Apostol, da „delajmo dobro vsem, zlasti pa svojim domačim po veri“ (Gal., 6, 10). Veseli Nas torej, da predvsem le-te vse nagovorimo, tiste namreč, ki so sprejeti v družino Gospodovo in v Gospodnji ovčnjak Katoliške Cerkve in ki v njem živijo ter Nas nazivajo s sladkim imenom „Oče“, namreč posvečene Pastirje in pa vernike, ovce in jagnjeta, katere nam je vse zaupal in izročil Kristus, Pastir in Kralj vseh, da jih pasemo in vladamo (Jan., 21, 15).

Na hierarhijo.

Vas, pravimo, ki Nam kot sodelavci stojite ob strani, Svete Rimske Cerkve Kardinali, Patrijarhi, Nadškofje, Škofje, Prelati in Mašniki po različnih stopnjah svetovladja, ki ste glavni predmet Naših vsakdanjih skrbi, Vi ste deležni Naših napornih del in Naši pomočniki.

Prosimo in rotimo, da „vsakteri ostane v onem stanu, v katerem je bil poklican“ (I Kor., 7, 20) in da „živite, kakor se spodobi, za poklic, v katerega ste poklicani“ (Efež., 4, 1): „pasite božjo čredo, ki je pri vas, in bodite vzor čredi z voljnimi srcem“ (I Petr., 5, 2); da, „ko se prikaže najvišji Pastir, boste prejeli nevenljivi venec slave“ (I Petr., 5, 3). Med tem pa „Bog miru, ki je od mrtvih obudil njega, kateri je po krvi večne zaveze veliki Pastir ovac, našega Gospoda Jezusa Kristusa, naj vas usposobi za vsako dobro delo, da spolnite njegovo voljo, in naj v vas to, kar mu je všeč, izvrši po Jezusu Kristusu (Hebr., 13, 20).

Sv. Oče Pij XI.

Na redovne osebe.

Sedaj pa nagovarjamo vas, sinovi in hčere Naše posebne ljubezni, kateri in katere s tem, da „hrepenite po večjih darovih“ (I Kor., 12, 31), in s tem, da v zvestobi zelo svetim zaobljubam in pa v redovni strogi urejenosti celega življenja ustrezate ne samo zapovedim, ampak tudi željam in svetom božanskega Kralja in Zenina, skrbite za to, da Cerkev Božja razširja prijetne dišave deviškega vonja, in jo razsvetljuje z visokimi premišljevanji, z molitvami jo podpirate, z znanostjo in učenostjo jo bogatite, z oznanjevanjem nauka (božjega) in z apostolskimi deli jo dan za dnem zelo krasite in pospešujete njeno rast. Ker ste torej „deležni“ zares „nebeškega“ in angeljskega „poklica“ (Hebr., 3, 1), zato, čim dragocenejši zaklad nosite, tem bolj skrbno ga zastražite, ne samo, da si „zagotovite svoj poklic in svojo izvolitev“ (II Petr., 1, 10), ampak tudi, da bo v vas, kot v posebno zvestih in vdanih služabnikih in služabnicah našlo srce vašega Kralja in ženina tolažbo in nekakšno zadoščenje za neštivilne žalitve in brezbržnosti, s katerimi ljudje povračujejo Njegovo neizrekljivo ljubezen.

Na misijonarje.

„Naša usta so odprta nasproti vam“ (II Kor., 6, 11), preljubi sinovi in hčere v Kristusu, ki v misijonih molite in delate za razširjenje Kristusove vere in za razprostranjenje Njegovega Kraljestva. Kakor prvi Apostoli cerkva, tako tudi vi: v nevarnostih, v veliki potrpežljivosti, v potrebah in stiskah (II Kor., 1, 10; 6, 4), stavljeni v zgledovanje (Hebr., 10, 33); kakor oni, tako tudi vi „slava Kristusova“ (II Kor., 8, 23); vi, ki v trutih, često tudi v vezeh in v lastni krvi, do smrti bojujete dobri in veliki boj vere in trpljenja (I Tim., 6, 12; II Tim., 4, 7; Hebr., 10, 32) in s tem da dajete dobro izpričevanje, pridobivate duše in sejete semena bodočih kristjanov. Pozdravljeni vrli vojščaki Kristusovi! Pozdravljamo pa tudi duhovnike domačine in pa dobre katehiste, odlične sadove vaših napornih del, katerih so tudi sami deležni.

Vsem vernikom.

Naše srce je razširjeno do vas (II Kor., 6, 11), kolikor vas je vernikov Našega škofovskega Mesta in pa vesoljnega Zemeljskega kroga; zlasti pa do vas, ki ste sicer v neduhovskem stanu, pa se v apostolstvu z Nami vred trudite in s škofi vred, z Našimi častitljivimi brati, in pa z duhovniki, kakor so se prvi verniki, možje in žene trudili, katere zato Apostol priporoča (Filiplj. 4, 3). Vi ste Božje ljudstvo in ovce njegove paše (Ps. 89, 3), vi ste izvoljen rod, kraljevo duhovstvo, svet narod in pridobljeno ljudstvo (I. Petr., 2, 9). Zatorej naj bo vaša blagost znana vsem ljudem in karkoli je resnično, karkoli sramežljivo, karkoli sveto karkoli ljubeznivo, karkoli je na dobrem glasu, če je kaka krepost, če kako hvale vredno obnašanje, to mislite in delajte (Filiplj. 4, 5, 8), da bo Bog v vseh rečeh češčen (I Petr., 4, 11).

Nevernim in ločenim.

Naša misel in Naša molitev, se obrača tudi k vam, ki ste še oddaljeni od vere in edinosti Kristusove. Za vas namreč vsak dan darujemo molitve in žrtve Bogu in Gospodu vseh, dočim ga goreče prosimo, da bi vas pripeljal k ovčicam, ki poslušajo njegov glas, ter vas njim pridružil, da bo en ovčjak in en Pastir (Jan., 10, 16).

Predstojnikom.

Ker smo pa dolžniki vsem, zato pred vsem predstojnikom naročamo, naj opravljajo predstojniško službo v pravičnosti in ljubezni, v zidanje in ne v podiranje (II. Kor., 10, 8), vedno naj se spominjajo, da ni oblasti razen od Boga (Rimlj., 13, 1), in da bodo dali Bogu odgovor v silno ostri sodbi (Modr., 6, 6).

Podložnim.

Podložnim pa naročamo, naj ne bodo (predstojnikom) pokorni kakor ljudem, marveč kakor Bogu, in naj se zavedajo, da kdor se ustavlja oblasti, se ustavlja Božji uredbi; tisti pa, ki se ustavljajo, sami sebi nakopavajo pogubljenje.“ (Rimlj., 13, 2).

Bogatinom.

Enako naročamo bogatinom in ubožcem. In sicer bogatinom, naj se imajo takorekoč za služabnike božje Previdnosti ter za njegovih do-
brin zaupnike in upravitelje, katerim je sam Kristus Jezus priporočil ubožce in ki bo od njih božanski Sodnik več terjal, ker so več imeli (Luk., 12, 48), nikoli naj ne pozabijo na božjo besedo: „gorje vam bogatinom!“ (Luk., 6, 24).

Ubožcem.

Ubožce pa vneto opominjamo v Gospodu, naj se ozirajo na uboštvo Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa, naj se spominjajo Njegovih zgledov in obljub in naj ne zanemarjajo pridobivati si duhovno bogastvo, kar je zanje lažje; in tudi pri tem, ko se trudijo za izboljšanje svojega stanja, kolikor jim je dovoljeno, naj se z dobrim in pravičnim srcem priporočajo Bogu in naj „ne iztegnejo svojih rok h krivici“ (Ps. 124, 3).

Delavcem in delodajavcem.

Delavce in delodajavce vneto prosimo, naj se ne borijo med seboj v sovražnem tekmovanju, temveč naj bodo združeni v prijateljski in bratovski zvezi; eni naj prispevajo gmotna sredstva in vodstvo, drugi pa delo in marljivost; kar je pravično, naj zahtevajo; kar je pravično, naj dajejo; in tako naj delajo v mirnem redu z svojo lastno blaginjo in za vsakega izmed sebe obenem za skupno dobro.

Bolnikom in nesrečnim.

Nazadnje po izvrševanju, toda najprvo po namenu in srčnem čustvovanju, prihaja Naša beseda k vam, ki ste v bolehnostih in bolečinah, v britkostih in stiskah, zlasti vam, ki kaj takega trpite od sovražnikov Božjih in človeške skupnosti.

Svoje molitve in pomoč po svojih močeh vam nudimo ter vas priporočamo ljubezni vseh in vam kličemo v imenu Kristusovem, ki ga zastopamo: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas pokrepčam“ (Mat., 11, 28).

Preostane še, da večnemu Mestu in Vesoljnemu Zemeljskemu krogu in vsem, ki v njem in na njem prebivajo, podelimo Apostolski blagoslov, kar tudi storimo v imenu + Očeta in Sina + in Svetega + Duha. Amen.

Francišek in Evharistija.

Francišek je svoje sobrate vedno opominjal, naj iz pobožnosti do Najsvetejšega duhovnika nad vse na svetu spoštujejo. „Kjerkoli so srečali duhovnika, vseeno, ali je bil bogat ali ubog, slab ali dober, so se pred njim ponižno priklonili ter so mu izkazali spoštovanje.“ Duhovnike, ki oskrbujejo svete Zakramente, so morali bratje tako zelo spoštovati, da niso samo priklanjali pred njimi glave, pred njimi poklekovali ter jim roke poljubovali, ampak morali so celo poljubovati kopita konja, ki je nosil duhovnika ter so s tem duhovniško oblast priznavali.

Velikokrat je Francišek dejal: „Blažen hlapec, ki veruje v duhovnike, ki živijo po načinu rimske Cerkve! Gorje pa tistemu, ki jih zančuje! In ko bi bili tudi v grehu, naj jih nihče ne obsoja, kajti Gospod sam si je pridržal sodbo nad njimi. Ker je oblast, ki jo imajo nad najsvetejšim Telesom in Krvjo našega Gospoda Jezusa Kristusa, največja in nad vse druge oblasti vzvišena, je tudi večji greh, ako se kdo zoper duhovnika pregreši, kakor proti vsem drugim ljudem.“

Še na smrtni postelji je svetnik izkazal svoje spoštovanje napram Najsvetejšemu in duhovnim oskrbnikom te skrivnosti na ginljiv način. V slovesnem trenutku, ko je hotel svojim še enkrat priporočiti najljubše in najvišje na zemlji, je ukazal bratu Leonu zapisati te-le besede: „Gospod je mene, brata Franciška navdahnil, da sem začel pokoro delati. Kajti, ko sem bil še v grehih, mi je bilo zoprno gobavce gledati. Toda sam Gospod me je med nje peljal in jaz sem jim izkazal usmiljenje. In ko sem šel proč od njih, se mi je to, kar se mi je preje zdelo grenko, spremenilo v duševno in telesno sladkost. Potem sem še nekoliko bil med svetom, potem sem ga pa zapustil. In Gospod mi je dal tako vero v cerkvah, da sem priprosto molil in rekel: Molimo te, o najsvetejši Gospod Jezus Kristus, tu in v vseh tvojih cerkvah, ki so po celem svetu in te slavimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil. — In potem mi je Gospod dal ter mi še daje tako veliko vero v duhovnike, ki živijo po načinu svete rimske Cerkve, radi njihove posvetitve, da sem pri njih iskal zatočišča, kljub temu, če bi me preganjali. In ko bi imel modrost Salomono ter bi našel svetne duhovnike na župnijah, kjer prebivajo: ne bi hotel zoper njihovo voljo pridigovati. In te in vse druge hočem spoštovati, ljubiti in visoko ceniti kakor moje gospode ter nočem na njih gledati greha, ker vidim v njih Sina božjega in so moji gospodje. In to delam zato, ker na tem svetu ne vidim od najsvetejšega Sinu božjega nič telesnega, kakor njegovo najsvetejše Telo in njegovo najsvetejšo Kri, katero oni sami posvečujejo in sprejemajo in oni sami drugim delijo.“

In te svete skrivnosti hočem čez vse druge stvari spoštovati in povzdigovati ter na dostojnih krajih shranjevati. In njegovo sveto ime in pisane sebede, bom zbiral, kjerkoli jih bom našel na nedostojnem kraju in prosim, da naj jih vsakdo zbere in na dostojnem kraju spravlja. In vse bogoslovne učenjake in tiste, ki nam delijo najsvetejšo božjo besedo, moramo visoko spoštovati in častiti kot take, ki nam delijo duha in življenje.“

Težko je v vsem bogoslovnem slovstvu najti razlago s tako priprostim in globokimi mislimi o pomenu Evharistije in duhovništva za vse versko življenje in v tako kratkih stavkih. „Na tem svetu ne vidim od Sinu božjega nič telesnega, samo njegovo nasvetejše Telo in Kri, katero

duhovniki sami posvečujejo in sprejemajo in katero oni sami drugim delijo. Kaka globoka vera! Frančiškova vera gleda za kristalom monštrance, na oltarnem prtju in na jeziku obhajanca roke in noge, oči in usta, živo kri in srce, vso veličastnost osebe in milosti polno dejavnost tistega, ki je nekoč korakal po livadah Galileje in Judeje in kateremu je obljubil svojo viteško pokorščino. In to nedoumljivo skrivnost ter veliko dragocenost duhovnik pokliče iz preteklosti Palestine v sedanjo vsakega tabernaklja, iz največjih nebeških višav v najubožnejše človeško srce. Ta misel je prevelika, za človeka skoro nedoumljiva. Frančišek je bil tega tako prežet, da se je celo življenje trudil in prizadeval, ljubiti in spoštovati kraje, kjer je bila shranjena presv. Evharistija in evharistično duhovništvo.

Toda s tem še nikakor ni bil zadovoljen. Evharistija je zavzemala v njem prvi prostor, tako v osebni pobožnosti kakor v apostolski dejavnosti. Tako pravi že Bartolomej iz Pize. Med izreki sv. Frančiška postavlja tiste, ki se nanašajo na presv. Evharistijo, na prvo mesto. Tudi protestantski izdajatelj „Analekt k zgodovini Frančiška Asiškega“, Boehmer, označuje Evharistijo kot najodličnejšo in najbolj pogosto misel svetnika. In v resnici se te misli ne dotika ob vsaki priliki samo mimogrede, ampak ji posveča kar cele odstavke v svojih spisih. Izmed osem pisem, ki jih imamo od njega, jih obdeluje sv. Evharistijo nič manj kot pet. Pri tem vedno znova in znova priporoča narodu, prvakom, duhovnikom in lastnim sinovom resnico, katere je sam ves prežet: „In na tem svetu ne vidim nič telesnega od najsvetejšega Sinu božjega, kakor njegovo najsvetejše Telo in Kri...

Na čelu njegovih: „Besed svetih opominjevanj“ stoji katehetični pouk z napisom: „O Telesu Gospodovem.“ Pri vsej njegovi priprostosti je ta razprava izborna dogmatično delo in praktična razlaga imenovane resnice. Francišek piše: „Gospod je rekel svojim učencem: „Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu, razen po meni. Če bi poznali mene, bi poznali tudi mojega Očeta. Odslej ga boste poznali in vidite ga.“ Tedaj vpraša Filip: „Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo.“ Jezus mu reče: „Toliko časa sem med vami, Filip, in me nisi spoznal? Kdor vidi mene, vidi Očeta. Bog biva v nedostopni luči, Bog „je duh“ in Boga „nihče ni videl“. Ker je Bog duh, ga vidiš samo v duhu, kajti „duh je, ki oživlja, meso ne koristi nič. Tudi Sina, v kolikor je Očetu enak, nihče ne vidi razen Oče in sv. Duh. Zato so vsi izgubljeni, ki so videli Gospoda Jezusa Kristusa po njegovem učlovečenju, pa ga niso videli tudi v duhu in božanstvu in niso verovali, da je on pravi božji Sin.“

„Tako so tudi sedaj vsi izgubljeni, ki vidijo zakrament Telesa Kristusovega, ki pride na oltar po besedah Gospodovih v rokah duhovnika v podobi kruha in vina, a vendar ne vidijo v duhu in ne gledajo in ne verujejo, da je to v resnici najsvetejše Telo in Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa, kljub izpričevanju Najvišjega samega, ki je govoril: „To je moje Telo in moja Kri Nove zaveze“ in nekje drugod: „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje.“ Zato mora tisti, ki sprejema najsvetejše Telo in Kri Gospodovo, imeti duha, ki prebiva v vernih. Vsi drugi, ki niso tega duha, a vendar stopajo k obhajilu, „si jedo in pijejo svojo sodbo.“

„Zato pa otroci človeka, kako dolgo še boste trdega srca?“ „Zakaj ne spoznavate resnice in ne verujete v Sina božjega? Glejte, vsaki dan se poniža, kakor takrat, ko je s kraljevega prestola stopil doli v naročje

Device. Vsaki dan prihaja k nam v ponižni obliki. Vsaki dan prihaja k nam iz naročja Očeta na altar v roke duhovnika. In kakor se je Apostolom v pravem mesu prikazal, tako se nam še sedaj javi v blagoslovljenem kruhu. In kakor so oni s telesnimi očmi gledali samo njegovo meso, z očmi duha pa verovali v njem Boga Gospoda in ga gledali, tako moramo tudi mi, ki gledamo s telesnimi očmi samo kruh in vino, vendar uvidevati in trdno verovati, da sta njegovo najsvetejše Telo in najsvetejša Kri živa in resnično pričujoča. In tako je Gospod vedno pri svojih vernikih, kakor sam zatrjuje: „Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“

Kdo pri tem evharističnem nauku ne opazi, da je hotel imeti Frančišek Evharistijo za središče in srce krščanstva? Kakor so apostoli v človeškem telesu spoznali božanstvo Jezusa, tako spoznavamo in verujemo danes v evharistični obliki neskončnega božjega Sina. Kakor je Jezus Kristus živel z Apostoli kot zgodovinska osebnost, tako nam je blizu v resnici in živ v evharistični prisotnosti. Kakor sta bila takrat rešenje in prokletstvo odvisna od ljubezni do njega, tako je še vedno verna ljubezen do evharističnega Zveličarja merodajna za dušo in večnost. Kdor živi in veruje v Evharistijo in za Evharistijo, ta živi iz in z Jezusom tako danes, tako resnično, kot nekoč učenci Kristusovi. „Jezus Kristus je isti včeraj in danes na vekomaj.“ Včeraj z apostoli na poljanah Galileje in Judeje, danes z nami v vseh tabernakeljnih celega sveta, na vekomaj v vsemi svetniki v zarji nebeške slave. To je evharistični evangelij Frančiška na krščansko ljudstvo.

ANTON DE WAAL — P. EVSTAHIJ:

Sotêra!

Zgodovinska povest iz prvih časov krščanstva.

Sotêra je dobro razumela pretnjo, ki se je skrivala v zadnjih besedah Sempronijevih; slutnja, o kateri je govorila zjutraj v cemeteriju svoji prijateljici Lucini, se je pričela uresničevati. Čeprav je bila zelo oddaljena od tega, da bi senatorju kakor tudi njegovemu sinu prisodila kako neplemenito dejanje, jo je vendar ta pretnja opominjala, — še bolj pa neki notranji glas, — naj se pripravi na bližnji veliki boj. Zakaj odkod vesta Ambrozij in njegov oče tako določno, da je kristjana? Sotêra se je domislila tistega ovaduha v katakombah, o katerem ji je pripovedoval hromi Krispin; ta ovadnik si je bil torej vendar pridobil gotovost o njenem krščanskem veroizpovedanju ter jo naznanil, da bi si prislužil za to določeno plačilo. Ambrozij in njegov oče sta morala po kakšnem cesarskem uradniku prejeti o tem sporočilo.

„O moj Bog,“ je vzkliknila devica, „trpinčenje in mučilnica me bosta še bolj trdno navezala na tebe. Kako se ti hočem zahvaliti, ako me pokličeš, da dam pričevanje zate in tvojega edinorojenega Sina pred sodnim stolom! Moj ljubljeni me kliče, naj grem za njim na njegovi poti na Golgoto, in veselo sledi nevesta glasu svojega ženina. Ljubezen za ljubezen, kri za kri, življenje za življenje! Ko si s tenčico devišva ovil mojo glavo, si me povzdignil k časti svoje neveste; o, dodaj še sedaj venec mučeništva, da me popelješ v svojo hišo na ženitnino večne blaženosti!“

Ko se je Sotêra tako Gospodu ponudila za žrtev, je poklicala k sebi svojega prokuratorja ali najvišjega oskrbnika in mu je dala vsa naročila za dolgo odsotnost njegove gospodarice.

„Ali hočeš tako nenadoma odpotovati, plemenita zapovedovavka?“ je vprašal začuden in obenem v skrbeh stari služabnik; „oprosti moji radovednosti: ali si morda po senatorju prejela prijateljsko svarilo, da se skrij pred cesarjevo jezo? Pač bo zdaj na tvoji pristavi ob Ticinskem jezeru neprijazno; toda na skrivnem kraju ondi te ne bo odkril noben ogledovavec. Kaj pa, če bi dala prednost milejšemu podnebjju: ali ti ni na razpolaganje tvojega strica posestvice na deželi ob neapoljskem obrežju?“

„Seveda mi je senator Sempronij napovedal cesarjevo jezo, dobri stavec,“ je odgovorila Sotëra ter se prijazno nasmehnila; „toda jaz upam, da je on že od svoje strani poiskal pripraven kraj, kjer ostanem v najbližjem času, in za nadaljnje bo kdo drugi skrbel. Ker se bom pa gotovo najprej omejila na prav majhno gospodinjstvo, hočem, da takoj sestaviš za vse sužnje v hiši listine njih osvoboditve. Kar je čistega denarja, žita in živeža, razdeli tako hitro kakor je možno med uboge; čim bolj temeljito boš storil, tem ljubše mi bo. Toda dobrim ljudem toplo priporoči in položi na srcé, da bodo zlasti v bližnjih dneh goreče in prisrčno molili zame, ali čuješ? prav goreče! Kar pa imam gotovine v draguljih, nakitu in drugih dragocenostih, pa spravi skrivaj nocoj k našemu častitljivemu očetu, arhidijakonu Silvestru: on ve, kje jih more najboljšo in najbolj varno shraniti.“

„Toda, milostna gospodarica,“ je zaklical osupel stari prokurator, „to so odredbe, ki jih človek ne samo za kako popotovanje... Povej mi, ali grozi nevarnost tvojemu življenju? O, tedaj te prosim, ohrani se za nas, za svoje siromake, za stiskano cerkev!“

Starček se je zgrudil pred devico na kolena in solze so curljale po njegovi hlicih, ko je tresoč se pritisnil njeno roko na svoje ustnice. Tudi v Sotêrinih očeh so kakor biseri zablestele solze ginjenja. Toda hitro se je osrčila, in med tem ko je skušala pomiriti zvestega služabnika ter ga tolažila z zagotovilom skorajšnjega svidenja, mu je izročila še nekatere darove za matróno*) Lucino in druge prijateljice.

Tako so bile časne zadeve urejene in veselega srca je stopila devica na vrt, ki se je razprostiral pred dvorcem na pobočjih prijaznega griča.

Bil je eden izmed tistih čudovito lepih zimskih popoldnevov, kakršne nudi Rim tudi še dandanes tujcem, da se jim neizbrisno vtisnejo v spomin. Zahajajoče sonce na brezoblačnem nébesu je osvetljevalo s svojim rdečkastim sijem pristave in vasi in mesteca, ki so na okrog pozdravljala z višin albanskih* gorâ, katere so žarele v krasno-nežnih vijoličastih barvah; kakor pozlačeni so blesteli s snegom pokriti vrhovi sabinskega pogorja tja preko do Sorakta. Bližje pa se je raztezalo po sedmerih gričih mesto, „zlati“ Rim s svojimi svetišči in palačami, ponosna Roma,**) vladarica zemeljskega kroga. Spodaj ob nogah devičinih je tekla velereka Tibera, s svojimi pomorskimi ladjami in barkami, nekatere so prihajale po srečno dokončani vožnji k ladjedelnicam, druge so spet odhajale upapolne in jadrale v daljno daljavo.

*) matrona = odlična gospa, póstarna gospa, tudi: zakonska žena.

*) albanski po mestu „Alba longa (po naše bi se reklo: Dolga Bela“); albus = bel, longus = dolg.) to mesto je bilo ustanovljeno pred Rimom, ki mu je materino mesto, sabinski po Sabincih; albanske gore, sabinsko pogorje in Torakt so gorovja v rimski okolici.

**) „Roma“ je latinsko ime za našo besedo Rim (no, saj je naša narejena po latinski!); na besedo „Roma“ spominja izraz romati (t. j. iti v Rim na božjo pot) in romar (t. j. rimski božjepotnik).

Končno pa se je mladenkin pogled vrnil nazaj ter se vtopil v ozko okvirje njene najbližje okolice, kjer so oranže s svojimi sadeži pokrivalo obzidje lepega vrta in vedno cvetoče rože razširjale vonj na skrbno gojenih gredicah in si je šumljajoč vodometa zlatil svoj vodni curek v ognju zahajajočega solnca. Bil je pogled otožne poslovitve, ki je ž njim Sotëra pobožala celotno čarobno lepo sliko sijajne pokrajine, med tem ko se je obenem ozrla nazaj na leta svojega življenja, od svojega otroštva do pričujoče ure.

Čeprav njeno srce ni bilo navezano na bogastvo in posest in dasi se je odločno in veselo ysemu odrekla svojemu Gospodu in Bogu na ljubo, da pojde v smrt kot zločinka zoper državne postave, — narava je vseeno tërjala svoje pravice od mladega srca, in solza tihe otožnosti se je utrnila v njenih očeh. Ali dočim je dvignila rosne oči proti nebu, odkoder jo pozdravlja pravkar vzhajajoča večernica, prijazno migljaje, je vzkliknila:

„O moj Bog, kako očarujoče lepo mora biti tam zgoraj, pod rajskimi palmami, v cvetočih gajih najslajšega veselja, ob studencih večne radosti, v vsej blaženosti, za katero si ti sam Sonce, katero razliva nad ono nebeško planoto sijaj božanske slave in neizrekljivega veličja!¹²⁾“

In tamkaj jo pričakujejo njeni starši in njena brata. Svojega očeta je Sotëra komaj poznala; materina podoba pa, ki jo je zgubila v svojem dvanajstem letu, pa je stala še jasno pred njenimi dušnimi očmi, v poveličanju svetnice, s svojo srčnostjo v trpljenju in bridkosti, s svojo krotko milobo, s svojo ljubeznijo do siromakov; še danes ji je na znotraj donela marsikaka beseda pobožnega poučevanja, katero je začula iz njenih ust in sladki otožnosti se ji je Sotëra zahvalila iz dna srcá za vse, kar ji je bila.

„Skoro,“ je govorila sama pri sebi, „sladka mamica, kmalu se ti bom zahvalila tamkaj gor!“ Toda stoj svojemu otroku na strani v zdajšnjem velikem boju, — zlasti, je dodala s solzami v očeh, „posebno me obdaj s svojim varstvom, če bi mi morala na natezalnici pred očmi radovednih ljudi stopiti rdečica na lice.“

Za krščanske spoznavavke je bila med vsemi mukami, s katero je trpinčila mučence iznajdljiva grozovitost, posebno ena, katere so se bolj bale, ki so pred njo bolj plašno trepetale, kakor pa pred žarom pekočega ognja in pred rezili trdih rabljev: — toda mirna bodi Sotëra: te bolečine bo obvarovala molitev tvoje matere pred prestolom božjim tvojo deviško čisto dušo.

V svoje misli zatopljena Sotëra ni opazila, kako je šel za njo na poti v vrt zvesti Molossus. Potrpežljivo je čakala dobra žival, da mu njegova gospodarica izreče kako prijazno besedo: sedaj se je psiček privil k njej ter jo gledal s svojimi velikimi očmi. Sotëra se je sklonila k njemu in ga z roko pobožala po glavi in mu med tem rekla: „Ne boš dolgo imel svoje nove gospodarice; ona gre k tvoji Agnezi, ki jo pričakuje.“

¹²⁾ Videnje svete Perpetuve kakor tudi napisi in slikarije v katakombah nas učijo, da so si stari kristani mislili nebesa kot zelo ljubek vrt, z vodometa in vedno cvetočim drevjem, kjer prepevajo ptice. Ena izmed najbolj zajemljivih upodobitev te vrste, iz časa naše povesti, se nahaja v katakombah pri Sv. Kalistu (San Callisto), blizu prvotnega groba sv. Sotëre, v takozvani kapeli Peterih Svetih (Cinque Santi), kjer so Orante upodobljene na vrtu paradiža, Oranta t. j. podoba, ki predstavlja žensko, redkeje moško osebo z rokami, razprostrtimi v molitvi.

Ko je omenila to ime, je zamahnil Molossus z repom, obližnil mladinkino roko ter se nato vlegel zadovoljno k njenim nogam. —

Ako je bil senator Avrelij Sempronij kar se dá nejevoljen na Sotérino trmo, v kateri je z odprtimi očmi hitela v svojo pogubo, so nasprotno Ambrozija prav posebno prevzele njene besede; danes je bolj kot kdaj poprej stala devica s sijajem skrivnostnega poveličanja pred njegovo dušo. Toda tembolj žareče se je v njem vnela ljubezen do nje in tem bolj trdno se je oprijemal upanja, da bo končno vendarle odnehala od svoje upornosti ter postala njegova. —

Ko se je s svojim očetom po ulicah preko tiberskega mestnega dela bližal mestu, ki je držal čez reko, je postal pozoren na stekanje množice na pobreežju. Pravkar so ribiči, ki so dvignili svoje mreže, v njih poleggnili na suho neko truplo, ki je bilo večkrat prebodeno z bodalom. Avrelij je na prvi pogled spoznal mrtveca: — bil je Korintij.

Denar, ki ga je prejel za svoje izdajstvo, je ponesel zvečer v neko njemu dobro znano igralsko beznico; tam se je zapletel v prepir in njegovi nasprotniki so ga zabodli.

Ambrozij ni izdal svojemu očetu, da pozna mrtveca; toda grozno spačeni obraz se mu je neizbrisno vtisnil v spomin.

„To je bil kristjan,“ je rekel globoko presunjen sam pri sebi, „ki je zatajil svojo vero in izdal svoje brate!“

P. GVIDO:

Bogočastje v družini.

Češčenje presv. Srca Jezusovega.

Nobenega dvoma ni: glavni napad moderne brezbožnosti je usmerjen proti družini. „Samo en cilj imamo“, tako je dejal nek svobodomislec naših dni, „in ta je: razkristjanjenje družine. Katoličanom radi pustimo cerkve, nam zadostuje družina, da bomo družbo izpridili. Če imamo to v svojih rokah, je usoda Cerkve zapečatená.“ Koliko je že dosegla nevera v tem boju za družine! Ločitve zakonov se zlasti po mestih množe. Po raznih predstavah in v raznih spisih se zakonska zvestoba in čistost sramoti, verolomstvo pa poveljuje. Temelj družine se izpodkopava: odpravi naj se enotnost in nerazvezljivost zakona, zavlada naj svobodna ljubezen. Zakonsko življenje postaja vedno bolj torišče razbrzdanega nagonkega življenja. Ne smemo se čuditi, da se dvigajo proti nebu cele gore razvalin razdejané družinske sreče naših dni. Jasno je, da take družine niso in ne morejo več biti ognjišče globoke vere in čistega življenja, ampak so zarodki nevere, brezbožnosti in nenravnosti. Zato moramo vso svojo skrb posvetiti družini. Družino moramo rešiti propada. Družina se mora zopet podvreči kraljevi oblasti Kristusa Gospoda. Njegova kraljeva zapoved čistosti, ljubezni in zvestobe se mora iznova uveljaviti v vseh družinah. Kristus mora zopet postati središče in srce družine. Vsaka družina mora biti svetišče, ki v njem vsi člani molijo Kristusa Kralja in mu izkazujejo neomejeno zvestobo.

Vkljub vsem, za vero tako težkim časom so naše cerkve ob nedeljah in praznikih večinoma polne. In vendar je življenje po mnogih družinah in občinah skoraj vedno isto. Zastonj iščemo sadov obiskovanja službe božje, ki bi morala vsakega človeka izboljšati, požlahtniti in ga prepojit z življenjem milosti.

Odkod ta žalostni pojav? Odtod, ker marsikdo samo pol ure v cerkvi moli, se potem vrne domov ter odloži z nedeljsko obleko tudi ne-

deljske misli. Odtod, ker mnogi mislijo, da je z „Ite missa est“ že zaključena služba božja in mirno preživljajo svoje navadno, popolnoma naravno in v zemljo zakopano življenje. Gospoda puste zaprtega v mirnem tabernaklju, namesto da bi svoj dom preustvarili v njegovo svetišče, kjer se vsi: starši in otroci slednji dan zbirajo okrog svojega Gospoda in Kralja.

Zakaj tone v tolikih družinah solnce miru, zakaj se ohlaja ljubezen, zakaj meče obup in nezadovoljnost svoje temne sence na posamezne družinske člane? Ali ne zaradi tega, ker vstajajo in hodijo spat, ker jedo in delajo, kakor da ne bi v njihovih hišah in stanovanjih nevidno prestonoval Kristus Kralj, ki čaka samo na kratek pozdrav, na besedo ljubezni, da bi jim roke in srca napolnil z nebeškim blagoslovom? „Jaz pa in moja hiša, hočemo služiti Bogu“ — te besede v neštetih družinah ne pojmujejo ničesar več. Služijo zemlji in zemeljskim dobrinam — za svojega Kralja, ki sedi in čaka tako tiho in mirno v zaprašenem in pozabljenem kotu, nimajo časa. „Jaz in moja hiša, hočemo služiti Gospodu!“ Ali velja ta beseda še tebi, družinski oče in družinska mati, ki sta uda III. reda? Ali še sklemeta s svojo družino vred roke v molitvi pred Kraljem svojih hiš? Starši in otroci, združeni v molitvi — lepše slike si ne moremo predstavljati, trdnejšega poročstva družinskega miru in družinske sreče si ne moremo misliti. Kjer vlada po družinah spoštovanje do Boga, tam spoštujejo tudi otroci svoje starše, tam se starši zavedajo svojega svetega, odgovornosti polnega poklica. Kjer vlada Kristus Kralj, tam se izpolnjujejo tudi božje in cerkvene zapovedi, ki so podlaga srečnega družinskega življenja.

Da bo družina ostala in postala to, kar mora biti po božji volji, da se bo izognila zablodam našega časa, naj očetje in matere poskrbijo, da se bodo njihove družine posvetile Božjemu Srcu. To je volja Jezusa Kristusa, ki je dejal: „Blagoslavljal bom družine, kjer časte podobo mojega Srca.“ V prejšnjih časih je bilo čiščenje Božjega Srca večinoma omejeno na cerkve. Odrešenik pa hoče prebivati tudi v naših družinah, da bi jih varoval nevarnosti, ki ogrožajo krščansko družinsko življenje. Hoče, da postane pobožnost do njegovega Srca skupna družinska pobožnost, ki naj bi se gojila v vsaki katoliški družini in ki naj v ljubezni druži vse družinske člane. Zakaj samo tako se bo družina obvarovala nevarnosti, ki ji preti na verskem polju.

Katere so te nevarnosti?

Sedanji čas nepozna več odrešilnega dela krščanstva. Ljudje so pozabili, da je Bog ljubezen. In samo ljubezen nam more pojasniti delo, ki ga je Kristus dovršil v Betlehemu, na Kalvariji in ga slednji dan dovršuje na naših oltarjih. Srce Jezusovo nam to ljubezen odkriva.

Sedanji čas je zamišljen samo v zemljo in njene dobrine. Samo eno veselje pozna, veselje nad zemeljskim blagostanjem, samo eno žalost, žalost nad zemeljskim trpljenjem; srce je prepuščeno vtisom čutnosti, in premnogi so popolnoma otopeli, da ne poznajo več ne nadnaravnega življenja, ne lepote čednosti, a tudi ne zla greha. Samo predpodoba, obdarovana z božjim ugledom in božjo močjo, nas more obvladovati vseh kvarnih vplivov. Ta vzor, ta predpodoba je Jezus Kristus, Bog in človek, ki z nami človeško čuti in je zaradi naših grehov potopljen v morje bridkosti.

Naš čas je čas zavedne nehvaležnosti do Boga. Srce Jezusovo se v presvetem Zakramentu daruje kot žrtev za naše

krivde in krivice. Toda vprav tu ga ljudje pozabljajo, zanemarjajo, žalijo. Dolžnost naša je, da Kristusu po svojih močeh za to nehvaležnost zadoščamo. Njegovo srce je človeško, zato čuti tolažbo in veselje nad sočutjem, ki mu ga izkazujejo zvesta človeška srca.

Sedanji čas je čas plitvega in površnega krščanstva, ki ne posega več odločno v resnično življenje. Pobožnost do presv. Srca, kakor se razodeva v posvetitvi družin, hoče postaviti Kristusa v središče celega našega življenja. Za Boga zahteva celega človeka z dušo in s telesom ter z vsemi zunanjimi odnosi njegovega življenja; zakaj prva in glavna zapoved je, da moramo Boga ljubiti iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše in iz vse svoje moči. Vse to pa je samo praktično dopolnjevanje prve božje zapovedi. Trajno posvečevanje družine Srcu božjega Odrešenika budi duha prave, odkrite, vztrajne pobožnosti, ki družino duševno očiščuje, notranje ozdravi ter jo krepi z nadnaravno močjo. Iz družin se mora gospodstvo Srca Jezusovega razširiti na občine, na socialno in gospodarsko življenje. To gospodstvo mora urediti in voditi življenje narodov, da bo v časni in večni blagor ljudem.

Dolžnost staršev, ki so udje III. reda je, da v svojih družinah goje pobožnost do presv. Srca, da vsi člani družine posvečujejo s skupnim sv. obhajilom prve petke, oziroma prve nedelje v mesecu, da okrase v mesecu juniju podobo ali kip Božjega Srca in da se vsak dan zbirajo v družinski molitvi okrog svojega Gospoda, kateremu so se slovesno posvetili. To je edino varni temelj, na katerem se more zgraditi resnično srečno družinsko življenje.

P. ROMAN:

V zavetju.

Drugi del povesti „Na potih brezdomca“.

Blaž se zamisli. Mirna gladina vode ga polagoma prevzame, ga kliče, mu šepeta, da je tam mir, da je tam v hladnem, mehkem objemu konec vse razdvojenosti, vseh trpkosti in vsake odpovedi. Nehote stopi korak bliže, tako da začuti pod seboj mokra obalna tla. Tedaj se zdrzne, prevzame ga groza ob misli, da je sploh razmišljal o tem. Proti nebu dvigne svoj obraz in se zazre v mogočno nebo, kjer se tu in tam svetlika zvezda. Dolgo časa nepremično tako stoji, polagoma ga prevzame mir, neka sladka gotovost se naseli v srcu in iz tega razpoloženja priklje, kakor bel cvet molitev, ki se spenja pod polnočno nebo, še dalje, pred prestol Skrivnostnega, Zagonetnega, kateremu je vdano, ljubeče človeško srce več kot cele gore zlata.

Misli postanejo Blažu jasne kot prozorno steklo. Čudovito nazorno vidi pred seboj vrednost žrtve, odpovedi, vendar bi tega ne mogel niti jasno povedati ali z besedami razložiti. Dobro se zaveda, da je odpoved Greti velika žrtev — toda ne brezplodna muka srca, ni zgolj trpljenje, niti samo posvečena tradicija. Točno se zaveda, da so to žrtve, ki niso slehernemu na razpolago, niti od slehernega pričakovane. Za izbrane, za poklicane. Sedaj razume tudi P. Evgena besedo: imate izraziti poklic.

In Greta?

Ob tem imenu, ki ga je polglasno izgovoril se zdrzne, silna bolečina se ga polasti, da se srce skoro čutiljivo zvija v trdih, presekanih utripih. Toda ona jasnost ne izgine iz srca, obratno celo poveča se.

Blaž instinktivno sluti, da mora biti to ona milost, ki je zagonetna, kakor On sam.

Da, Greta. Pisati ji moram o vsem, tudi o tem izprehodu v noč, tudi o mračni izkušnji, ki me je zadela na obali eRna. Razumela bo. Vem, da bo trpela — zato ker ljubi. Toda mar nisem tudi jaz človek, ki ljubi. Da, saj jo ljubim. In ona to ve, toda Bog me je izbral zase — tu izginejo vsi pomisleki, nič me ne sme zadržati. P. Evgen mi je rekel, da bo brzkone ostala sama — zavoljo njega (Blaža je prevzelo neko opojno čustvo nedopovedljive radosti in bolečine in sočutja) toda ne, porečem ji, da ne sme tako svojega življenja oropati. Mogoče ji drugi cvete sreča. Bog sam ve, on naj jo vodi.

Ko je Blaž tako sam stal ob vodi in razmišljal, se mu je približal od strani stražnik, ki ga naš Blaž ni prav nič opazil. Naenkrat začuti na svoji rami roko in nič kaj prijazen glas mu zapove, naj gre odtod, češ da to ni prostor za postavljanje. Blaž se nehote smehlja, ko razume, da ga ima policist za človeka, ki je sit življenja. On, v tej opojni sreči, in sam v smrt — ah, ne — nekoli več, on je sedaj božji otrok, on je izbranec, Bog sam ga je zase odbral. In brez besede se okrene ter gre po ozki temni ulici na široko prometno cesto velemesta, kjer so gorele svetle obločnice, in je pelo življenje. Ko je odbila ura polnoči, je tiho zaprl za seboj stanovanjska vrata.

Zjutraj se je zgodaj zbudil in tako miren ter spočit kot že davno ne. Hitro je prišel za prvo silo pospravljati svoje novo stanovanje, in predvsem iskal primernega prostora za bronasti kip Matere božje. Naпослед se je odločil, da ga postavi na mizo, podstavek pa lahko sam napravi v tvornici. Se bo že zgovoril.

Ko je sedem proč mu gospodična sama prinese zajutrek. Blažu je to nerodno in skoro proseče reče, naj se drugič ne trudi sama. Da res ne gre, da mu ona streže. Ona pa se le preprosto nasmehne in mirno pravi: „Veste gospod Vidoni, strokovni delavec ali pa pisarniška uradnica ali navadna delavka, menda smo vsi ljudje. Slučajno je služkinja odšla nekaj nakupit in prinesla sem jaz, zakaj pri nas v tovarni smo točni.“

Blažu je dobro dela ta preprosta ljubeznivost in na tihem se je zahvalil Bogu za to srečo. Po zajutreku mu je ostalo še nekaj časa za urejanje sobe. Sklenil je vsak čas dobro porabiti. Zlasti si je hotel kupiti tudi strokovne knjige, da bo pozneje v samostanu lahko res kaj lepega ustvaril. Seveda se je hotel v vsem držati nasvetov patra Evgena, ki mu bo zvest vodnik in prijatelj. Večere bo porabil za branje tudi nabožnih knjig, zakaj le malo časa ima še na razpolago. Tudi listine si mora polagoma poskrbeti, te stvari gredo počasi.

V tovarno grede je stopil za hip v bližnjo cerkev in tako začel nov odlomek življeja. To je čutil, da gre sedaj življenje v docela drugo smer. Globoko v notranjosti je še bolelo in peklo, toda bila je to bolečina, ki ni grenka, da celo z neko slutnjo nečuvne sladkosti. Blaž se je prvič v življenju zavedal — kako je Bog res dober in res velik, četudi neizmeren in skrivnosten.

Delo mu je šlo vsak dan boljše izpod rok. Delovodja je bil z njim zelo zadovoljen. Sodelavci so ga imeli radi njegove vedrosti in dobrohotnosti. Pomagal je kjer je mogel. Doma je vsak dan bral Tomaža Kempčana „hojo za Kristusom“. Globoko v srce so mu segale besede tako žive, tako resnične in tako polne modrosti, ki od onkraj govori.

„Zakaj hitro se menja človeška misel, in on sam, človek, hitro premine.“

Na človeka in najsi ti je še takoljub ali koristen, ne stavi velikega zaupanja, zakaj človek je, umrljiv in poln slabosti.

Čemu se veliko oziraš okoli sebe? Tu ni dežela miru za te.

Nauči se s Kristusom in zanj trpeti, če hočeš nekoč z njim krajevati.

Kakor se že karkoli pripeti, vedno se bo znal vdati.

Ničesar človeško srce ne omadežuje in ne vznemiri tako zelo, kakor njegova neurejena ljubezen do stvari."

Take in podobne besede modrosti so ga spremljale dan za dnem in ga navdajale z vedrostjo brez skrbi, z lučjo, ki sveti v bridkosti in napolnjevale s svežostjo neslutene moči.

Blaž je rastel k Bogu.

Dnevi so tekli mirno, enolično v delu, v pričakovanju nečesa, kar mora priti veliko, neizmerno, osrečujoče čez Blaža. Vsak dan je šel pred delom še v cerkev in tam prosil moči za svojo bodočnost.

Pred nekaj dnevi je napisal Greti pismo, istočasno seveda tudi staremu Taurochu, zakaj Blaž ne bi bil hotel na kakršenkoli način izdati Gretine tajnosti, da je zavoljo njega prišla v Köln.

Pismi je nesel P. Evgenu naj jih prebere in morda še svetuje, če bi bilo potrebno kaj dostaviti. Pri prvem pismu se je P. Evgen smehljaj proti koncu so mu pa oči postale vlažne. Sicer je hitel le očala brisati, vendar pa se mu je videlo, da je močno ganjen.

Blaž je pisal:

„ — — — Greta Ti ne veš, koliko me to stane. Težji je ta „ne“ kot vse kar sem dosedaj doživel. In vendar kljub neizmerni bridkosti, ki mi kljuje v srcu, čutim mir in tolažbo, ki je popisati ne znam. Vse sem premislil, tudi to, kako bi bila lahko srečna sredi otrok in družine. In vendar me tudi ta tako sladka misel ni mogla onega jasnega klica zabrisati. Jaz vem, da boš jokala, vem da Te boli srce, vem pa tudi, da mi boš oprostila, zato ker razumeš in ljubiš — — — P. Evgen bi to še drugače povedal, jaz ne znam. Z njim sem se o vsem posvetoval. On mi je celo še več povedal, kot sem sam vedel. Meseca decembra vstopim ...“

Pismo staremu Taurochu je bilo sinovska udano, modro in razumno pisano, da je P. Evgen našega Blaža res kar strme pogledal.

Mejtem ko je Blaž te stvari urejal so prišli tudi dokumenti, k so bili potrebni za prošnjo. Tako je bilo do srede novembra že vse pripravljeno. Blaž je bil srečen in zadovoljen kot že dolgo ne. Vse mu je šlo od rok, česar koli se je lotil in neko soboto ga ravnatelj tovarne da poklicati v pisarno in mu nudi boljše mesto in precej povišano plačo, češ da je zadovoljen z njim. Vse suho, kratko, stvarno.

Toda naš Blaž smehljaje zavrne to ugodno ponudbo in predlaga povsem mirno nekega drugega delavca, ki je tudi izredno priden in nadarjen, pa ima družino. Ravnatelj se je skoro sunkoma okrenil na svojem fotelju in pogledal Blaža strme v obraz. Kaj takega se mu še ni primerilo. Da bi delavec odklonil tako ugodno ponudbo in še inozemec povrh. Ne, to mu ne gre v glavo. Še enkrat ga vpraša če je ta zavrnitev docela resna. Blaž pritrди.

„In zakaj, človek božji?“

To že ni bilo več podobno ravnatelju, ki se je sicer dokaj malo brigal za delavce.

„Če vas zanima, vam pa lahko povem, zakaj ne. Veste odločil sem se, da grem v samostan. In ker imam do vstopa komaj dober mesec, mislim, da je boljše če prosto mesto naklonite mojemu tovarišu, ki je res potreben in vreden.“

Ravnatelj je vstal, se oprijel mize in brez besede gledal v mladega moža pred seboj.

Misli se mu pode po glavi. Ali je to sploh možno in verjetno. Nudi se mu dobro prečano mesto, on pa odklanja. Na bogatem posestvu ga čaka bogato in lepo dekle — ta človek pa pozna samo kratko besedo: ne. In če ni pri pameti?

Tedaj ujame dobrohotni in malce poredni smehljaj Blažev, ki zadnjo bežno misel v hipu ovrže. Ne, ta človek je pravitako razsoden kot jaz.

„In kam greste, če smem vprašati?“ Ravnatelj je bil pozabil s kom govori, tako ga je jel zanimati ta človek.

„Zakaj ne? K frančiškanom sem se odločil iti. Spoznal sem nekega patra, in sem vse pošteno in tudi čisto trezno premislil. Ni šlo kar tako z lahkoto, to skoro moram povedati. In tisti pater mi ni prav nič pri-govarjal, mogoče skoro prej obratno.“

„In kaj boste tam sploh delali?“

„Upam, da v glavnem moje strokovno delo. Vendar pa mi sprva utegnejo dati tudi povsem navadna opravila. P. Evgen mi ni ničesar pri-kril, vse je natančno opisal in tudi povdaril, da utegnem naleteti na pre-cej trnja, ki ga sicer nisem navajen.“

„Pa kljub temu greste?“

„Da, kljub temu. Veste, ne vem kako bi to povedal. To je nekak nemir v srcu ali v duši, ki se ne poleže prej, dokler ne pristanem na ta klic. Lahko bi rekel, da je to bolečina, pa saj vam pravim, da tega ne znam tako povedati, da bi bilo čisto prav.“

„In če ne boste zadovoljni v samostanu? če zbolite? če vas odslove? Kaj potem?“

„Kaj potem?“ je povzel vprašanje Blaž. „Če hočem biti odkrit, moram reči, da na to sploh nisem mislil. Mogoče zato, ker ni potrebno, ker čutim v sebi moč, da bom vse prenesel. Saj me Bog čuva, ki mi je ta klic poslal.“

„Ali verujete živo v Boga?“

„Seveda, brez pridržka?“

„Ali zmeraj?“

„Ne zmeraj, gospod ravnatelj. Bili so tudi drugačni časi. Ampak to vas ne zanima in tudi nerad govorim o tem. Toda, ali bo tisto mesto do-bil oni moj tovariš? Zelo bi bil vesel.“

„Ga dobi. In še nekaj: če vam ne bo ugajalo v samostanu, pri meni zmeraj dobite delo. In mogoče molite zame! Lahko greste!“

„Bom“ je Blaž preprosto odgovoril in že segel k vratom. Ko se je zadnjič ozrl, je videl, da je bil obraz ravnateljev strašno truden in bleđ.

Bolan je, je pomislil in tiho zaprl vrata za seboj.

(Dalje prihodnjič.)

P. MODEST:

Za dušo svojega brata.

Bilo je proti koncu ljudskega misijona, ki se je vršil v mestni župniji. Možje so imeli pristopiti k skupnemu svetemu obhajilu. V ta na-men naj bi se bil veliki oltar kar najlepše okrasil s svežimi cvetli-cami, ki jih je bilo treba prinesiti od vrtnarja. Deček, ki je navadno stre-

gel pri sv. maši, je bil brž pripravljen za to delo. Ivo, pridni in živahni Ivo, je takoj hitel, da s svojim vozičkom pripelje najlepše cvetje.

Po široki prometni cesti je hitelo na stotine ljudi. Semtertja so švigali drveči avtomobili in težko obloženi vozovi so se počasi premikali naprej. Tu vmes je prišel mali Ivo; pogumno in brezskrbno je korakal dalje. Obvladala ga je samo ena želja, da čimpreje pripelje cvetlice za božjega Zveličarja v najsvetejšem zakramentu, ki ga tako zelo, zelo ljubi. O ko bi tudi Pavel, njegov starejši brat, dobrega Jezusa tako ljubil; ko bi vsaj sedaj o sv. misijonu hotel prejeti Jezusa v svoje srce! To bi bilo veselje za božjega Odrašenika, pa tudi za očeta in mater. In ne poslednji bi se veselil tudi on, Ivo, ki je že tako pridno molil za spreobrnjen svojega brata. Za to srečo bi dal vse, prav vse...

Pretrsljiv krik naenkrat preseka počestni šum. Kaj se je vendar zgodilo?

Mali Ivo je zginil v vrvenju prometa. Blatnik mimodrvečega avtomobila ga je podrl na tla in vlekel precej daleč za seboj. Krvava sled se je poznala za njim. O Bog! Ljudje drvijo skupaj. Nekaj gospa se je skoraj onesvestila. Stražnik je bil takoj na mestu in brž obvestil rešilno postajo. Sredi radovednih gledavcev in prestrašenih potnikov ob avtomobilu je ležal Ivo, ves krvav, kakor mrtev. V nekaj trenutkih je prispel rešilni avto, ki je ponesrečenca takoj prepeljal v bolnišnico.

Še ne pol ure pozneje se je ondi že oglasil sivolasi mestni župnik, ki se je od razburjenja tresel po celem telesu, ter želel govoriti z zdravnikom. Na vprašanje, kako je s ponesrečenim dečkom, je izurjeni zdravnik zmajal z glavo ter rekel:

„Bojim se najhujšega, gospod župnik, prsni koš je precej močno stisnjen in tri ali štiri rebra na levi strani so zlomljena.“

„O Bog, ti tolaži preizkušene stariše“, je sočutno pripomnil župnik.

Poldrugo uro je Ivo ležal v popolni nezavesti. Napornemu prizadevanju usmiljene sestre, ki mu je stregla, se je posrečilo prebuditi ga vsaj za trenutek. Prvi in edini njegov pogled je obvisel na častitljivem obličju župnikovem, ki je skrbipolno zrlo na malega trpina. Z vidnim naporom je ponesrečeni zašepetal duhovniku:

„To je radi Pavla... Jezus je uslišal mojo molitev.“

Po teh besedah se je nepopisno ljubeznivi smehljal razlil po dečkovem obrazu, ki je takoj nato zopet izgubil zavest.

Še isti večer je nebeški Vrtnar to nežno lilijo neovenelo presadil na večno cvetoče gredice. Tedaj pa je tudi Pavel že klečal, ihteč in bridke solze pretakajoč, ob smrtni postelji svojega bratca. Obličje si je zakrival z rokami ter naprej in naprej ponavljal zadnje besede malega Ivona:

„To je radi Pavla... Jezus je uslišal mojo molitev.“

Sam pa je še dostavljajl: „O Bog bodi milostljiv meni grešniku! Moj Jezus usmiljen je!“

Mladi, toda požrtvovalni junak je s svojo telesno smrtjo rešil svojega brata dušne smrti in ga pripeljal na pot duhovnega življenja.

Kako prekrasen zgled krščanske požrtvovalnosti nam daje ta nedolžni deček! Resnično, ni zadosti: razburjati se nad brezbožnim govorjenjem, nad slabim, pohujšljivim življenjem, nad hudobijami tega sveta. Žrtvovati se je treba: delati pokoro tudi za druge, zadostovati neskončni Pravici ter klicati milost Gospodovo na človeški rod. Tako so delali in še delajo vsi najboljši.

Požrtvovalnih duš rabi današnji čas!

Po Schneiderju.

Anton ozdravlja rane svojega časa. Sveti Anton ozdravi lahkomiselnega mladeniča. - Svojemu očetu pomaga v hudi stiski.

Sadovi postnih govorov Antonovih v Padovi so bili bogati. Sicer ni govoril le prizanesljivo in izbranosti svojih besednih zakladov ni uporabil zato, da bi z lepoto jezika zakril ostrost resnice. Bil je pogumen oznanjevalec božje besede, ker je bil tudi dosleden izpolnjevalec. Neredko so besede svetnika in izrednega moža posamezne tako strle, da so glasno ihteli in tudi javno pokoro z vso ponižnostjo prenašali. Neverjetni so bili uspehi, ki jih je dosegel sveti Anton proti glavnemu zlu časa — oderuštvi. Ker so neprestane vojne med posameznimi mesti na eni strani zelo bogate družine uničile in docela strle, po drugi strani pa dale glavnim krivcem možnost najbolj razkošnega življenja, ki je vedlo v najrazličnejše pregrehe. Iz obubožanih plemičev so se tvorila roparska krдела, ki so ogrožala celo velika mesta. Tako je morala l. 1232 vsa redna vojska padovanska nastopiti proti takim krdelom. Tisti pa, ki niso postali roparji so se neredko posvetili zakotni obrti izžemanja dolžnikov. Zahtevali so kljub različnim prepovedim neznosno visoke obresti. V Padovi so bile najnižje obrestne mere 20—30 odstotkov, francoski oderuhi pa so jemali celo po 60 od sto. Cesar Friderik II. je moral radi podaljšanega posojila plačevati 66 $\frac{2}{3}$ odstotkov. To je seveda v najkrajšem času moralo uničiti vsako še tako močno gospodarstvo. Najhujše pa je bilo to, da je bolonjska univerza zopet uvedla staro rimsko pravo, na podlagi le-tega pa je smel upnik dolžnika osebno vreči v ječo in neredko z njim vred celo družino. Sv. Anton se je z vso svojo zgovornostjo učenika in z vso močjo apostola tem neznosnim razmeram ustavil. In res je po njegovem prizadevanju izšel 15. marca 1231 odlok, da dolžnika, če se je le-ta že odrekel svojemu premoženju nihče več ne sme nadlegovati. Bil je to zelo velik uspeh, kakaj cerkveno pravo, ki je bilo veliko milejše je zmagalo nad rimskim. Da je Anton bil neizproslen do teh pijavk-oderuhov, pripoveduje tudi stara legenda. Slikar Girolamo da Treviso je svetnika naslikal, kako dopoveduje ljudem, da v telesu pravkar umrlega oderuha ni srca, temveč da ga ima v skrinji. Hitro odpro levo stran mrtveca — prazna je — istočasno pa služabniki siloma odpro težko skrinjo zlatnikov in prav na vrhu je srce skopuha. Slika se sedaj nahaja v stolnici v Bolonji.

Enako se pripoveduje o nekem mladeniču Leonardu po imenu, ki je svojo mater v navalu jeze sunil z nogo s tako silo, da je žena padla. Anton je tudi tukaj strogo grajal dejanje nespoštljivosti in surovosti do matere. Sin je spoznal svojo podlost in v svoji goreči jezi nad tolikim grehom gre in sam sebi z enim šamim mahom nogo odseka. V rastoči bolečini začne grozno tarnati in z njim vred mati, ki svetniku sedaj očita, češ da je on kriv groznega dejanja. Svetnik se ne zagovarja, molče dvigne k nebu oči in prosi Očeta za pomoč. Nato se skloni nad nesrečnim mladeničem, nad zevajočo rano napravi križ in noga je zaceljena. zdrava. Le vsenaokoli nosi znamenje — rudeč obronek.

Ne smemo pozabiti, da Anton kljub temu, da je bil tako daleč proč od svojih dragih, nanje ni pozabil. Prav ob času, ko je imel v Padovi postne govore se je v mestu Lizboni izvršil v bližini njegove rojstne hiše, grozen zločin. Umorili so mladega plemiča in nato mrtvo truplo

vrgli preko ograje na vrt Antonovega očeta. Oče nesrečnega plemiča išče svojega sina vsepovsod — pa brez uspeha. Naposled se domislijo, da vendar daleč ne more biti, ker so ga videli posamezni še proti večeru zdravega in veselega. Pod zidno ograjo opazijo krvave sledi. Takoj gredo na vrt in tu se jim nudi grozen prizor — mladi mož leži mrtev, a zevajočo rano med bujnim grmičjem.

Oče sv. Antona niti vedel ni za to, da ima njegov vrt mrliča. Tembolj ga boli okrutno postopanje oblasti, ki zapro njega in njegovo družino, češ, da vse kaže, kdo je morivec.

Sv. Anton ozdravi mladeniču odsekano nogo.

Tisti čas, ko je stiska očetova na vrhuncu, sv. Anton v prividu uzre ves potek nesrečnega slučaja. V iskreni molitvi priporoči Bogu svoje ljube in gre k gvardijanu, da si izprosi dovoljenje za pot v Lizbono. Toda Portugalska je daleč. Naenkrat pa svetnik ugleda pred seboj znane pokrajine — Bog je nad njim storil čudež bilokacije.¹⁾ Sv. Anton že naslednji dan stoji pred sodniki svojega očeta in ga enako goreče kakor

¹⁾ Bilokacija pomeni na dveh krajih sočasno navzočnost. Ta čudež ponovno omenjajo najbolj resni biografi: Vita Rigaldi, Urbany itd.

duhovito zagovarja. Naposled zapove, da se mrtvega plemiča izkoplje in tam ga vpričo vseh glasno vpraša: „ali je ta tvoj morivec?“ Nakar umorjeni trudoma zanika in se na povelje svetnika povrne v smrtno spanje.

Tako mu je Bog radi velike zvestobe in gorečnosti za duše povračal že na tem svetu žrtev in odpoved.

P. KRIZOSTOM:

Razvoj misijskih postaj na Japonskem.

Devet let je že minulo, odkar so vršile v japonskem mestu Sapporo svoje plodonošno delo frančiškanske misijonarke Marijine le kot strežnice v bolnišnici. Od tedaj pa so razširile svoje delo na vse strani. Njihova prva skrb je bila ustanoviti kolegij in šolo. Ni bilo to lahko delo. Toda otroci sami so redovnice k temu silili. Začele so hišo preurejati in same so se zadovoljile z do skrajnosti tesnimi prostori. Tako ni moglo trajati dolgo.

Šolska soba v novem kolegiju.

Sklenile so torej sezidati nekoliko prostornejše gnezdo v bližini Sappora. Meščani sami so dobro razumeli važnost te nove zgradbe in zidarji so se vrgli na delo s toliko gorečnostjo, kot da zidajo kako knežjo palačo. Pa je bilo zares treba hiteti, ker frančiškanski škof Kinold je

Pevska ura.

Pouk na kolegijskem vrtu.

hotel sam blagosloviti novi kolegij, preden odide po svojih nadaljnjih misijonskih potih.

Zanimanje za novo poslopje pa je bilo zlasti med ženskim svetom kar neverjetno. Na dan blagoslovitve so se zganile menda kar vse japonske dame v Sapporu in so prihitele na avtomobilih k redki slovesnosti. Ob 6. uri zjutraj je bila sv. maša v mali kapelici, ki je komaj zado- stovala za mašnika in ministranta. Kam spraviti tako mnogoštevilne ver- nike? Le dve možnosti ste bili na razpolago: ali poslati ljudi domov ali pa predreti zidovje. Japonska arhitektura nam je pripomogla do druge možnosti. Vse bližnje sobe so izgubile vrata in verniki so se vsuli v sobe in na hodnike. Po sv. maši je škof blagoslovil novi kolegij.

Tedaj so iz starega poslopja pripeljali ogromno procesijo otrok. Mestne dame so jih navdušene objemale in bogato obdarovale.

Danes imate v tej hiši najlepši kolegij in vzorno urejeno šolo.

Komaj je bilo tu vse urejeno, so sestre ustanovile novo postajo v nekem majhnem selu v bližini mesta.

Mesto Sapporo samo pa neprestano napreduje. Že delj časa je odkar deluje tu jako dobro misijonska tiskarna. V najnovejšem času je bila tiskarna opremljena z novimi modernimi stroji in je dobila šest no- vih delavcev. V tiskarni se tiskajo katekizmi, latinsko-japonski rituali, pesmi, oglasi, pa tudi časopis „Komyo“, ki je najbolj razširjen japonski katoliški časopis.

Tudi knjigovezništvo, ki je združeno s tiskarno, se je v zadnjem času iz preprostega začetka čudovito lepo razvilo.

Misijonarke se trudijo na vse mogoče načine, da privabijo pagane v bližino, milost božja pa stori svoje. Tako stopajo dan za dnem Japonci iz teme v luč svete vere.

Naša molitev pa naj pripomore k temu, da bo šlo delo misijonark tem hitreje izpod rok.

?????????

VPRAŠALNI KOTICEK

?????????

P. ANGELIK:

1. Živei so mi oslabeli, da sama ne morem več nobene daljše moli- tve opraviti. Ali lahko v ta namen obrnem očenaše, ki jih molim z drugimi, ki niso v III. redu ter jih molijo v razne namene? — Hijacinta.

Bodite brez skrbi. Predvsem v takem položaju niste dolžna oprav- ljati redovne molitve III. reda, in redovne zapovedi III. reda ne ve-

žejo pod grehom. Ako pa imate priložnost, da molite z drugimi, lahko napravite namen, da hočete opraviti redovno molitev in redovna molitev bo opravljena. Le v slučaju, če bi n. pr. tako zgubila posluš, da ne bi drugih slišala, ko molijo, potem bi to ne veljalo.

2. Ali so udje III. reda res deležni vseh odpustkov in dobrih del I. in II. reda? — A. P.

Res je da so udje III. reda deležni vseh odpustkov in dobrih del I. in II. reda. To dovoljenje je dal papež Pij X. dne 5. maja 1909 enkrat za vselej brez vsake omejitve. Isti papež pa je dne 17. maja 1909 dovolil tudi, da so udje I. in II. reda deležni vseh odpustkov in dobrih del III. reda. Ta udeležba je torej medsebojna med vsemi otroci sv. Frančiška Asiškega.

3. Ali ostane rožni venec blagoslovljen, ako eno ali dve jagodi nadomestim z drugimi, če se katera zdrobi? — M. K.

Pri rožnem vencu so odpustki navezani na jagode. Če kdo torej namenoma ali slučajno strga rožni venec, odpustki ne prenehajo, treba je le jagode znova zvezati med seboj, vseeno v kakšni vrsti.

Prav tisto je, če se nekaj jagod n. pr. 4 ali 5 izgubi, ker je rožni venec ostal bistveno isti. Treba je seveda izgubljene jagode nadomestiti z drugimi.

Svobodno pa je vsakemu, da lahko poljubno zamenja svetinjice ali križce pri rožnem vencu, ker so, kakor rečeno, odpustki navezani na jagode in ne na druge stvari.

Ni pa dovoljeno večjih jagod, na katere se molijo očenaši, nadomestiti s svetinjicami.

4. Ali je res, da vsak lahko sam, še v življenju pusti darovati »Gregorijanske maše« zase in da jim po možnosti tudi lahko prisostvuje? — S. E.

Izrecno prepovedano je maševati ali dati maševat gregorijanske maše za žive. Tako je odločila sv. kongregacija za odpustke dne 24. avgusta 1888.

5. Kaj morajo storiti bolniki, ki bi radi prejeli odpustke križevega pota?

Bolnikom, ki ne morejo moliti običajnega križevega pota je dovolil že papež Klemen XIV. dne 26. januarja 1773, da lahko namesto tega zmolijo 20-krat Očenaš, Zdrava Marija, Čast bodi. Če pa bolniki brez velike težave tudi tega ne morejo zmoliti, tedaj je dovolil papež Pij XI. dne 25. marca 1931, da lahko dobe vse odpustke križevega pota, če poljubijo ali se tudi samo ozrejo s skesanim srcem v kako razpelo ali križ, ki je v ta namen blagoslovljen, katerega jim da duhovnik ali kaka druga oseba in če pri tem zmolijo kako kratko molitvico ali zdihljaj na čast trpljenja našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Kupčija z ljudmi v katoliški cerkvi.

Posebne vrste trgovina se je razvila v francoskem nunskem samostanu v Schangaju, ki leži ob bregu reke Whangpov. Že od nekdaj je na Kitajskem navada, da se neljubi otroci, posebno deklice, katerih večje število Kitajci smatrajo za breme, kratkomalo izpostavijo. Vsled lakote je ta navada začela še bolj procvitati. Nakup teh nesrečnih črvčikov se je razvil čisto slučajno. Neka redovnica je presenetila neko kitajsko mater, ko je ravno hotela svojo novorojeno hčerko vreči v vodo. Redovnica je skušala nenaravno mater prepričati, da je to greh, pa se ji ni posrečilo. Žena ni mogla razumeti, zakaj ne bi smela svoje punčke vreči v vodo, če slučajno to hoče. Sestra ji je na to ponudila srebrn novc za 20 centov. Brez besed je žena vzela denar in zginila. Drugi dan je stalo pred samostanom okoli sto mater s svojimi dojenčki, ki so kriče dopovedovale, da so pripravljene napraviti kupčijo. Res so jim sestre za isto ceno otroke odkupile in razvila se je navada, da so sestre postavljale velik jerbas k vrtnim vratom. Tjekaj so matere dva do trikrat na dan odlagale svoje otroke in dobivale zanje običajno plačilo. Večina malih, ki so na tak način prišli pod okrilje samostana, je še zelo mlada, ker jih večidel prinesejo že 2 do 3 ure po rojstvu. Dečke izroče sestre kitajskim družinam, kjer se pod nadzorstvom sester vzgajajo do sedmega leta. Potem pridejo v misijonsko šolo, kjer se nauče pisati, brati, ra-

čuniti, izrezljavanja, fotografiranja, slikanja ali tiskarske umetnosti. Deklice vzgajajo sestre same ter jih nauče poleg pisanja in branja še šivanja in drugih ročnih del.

Prodana modrost.

Neki kralj je šel z velikim spremstvom čez trg nekega mesta in je videl tam sedeti tudi modrijana. Kralj ga vpraša: „Kaj pa ti prodajaš?“ „Modrost,“ odgovori modrec. „Po čim pa je?“ vpraša kralj. Modrijan napove visoko svoto. Kralj jo pusti izplačati in je dobil zanjo samo rek: „Karkoli storiš, stori dobro in glej na konec“. Spremstvo kralja je bilo ogorčeno nad dozdevno goljufijo starega modrijana. Kralj pa se je smejal in šel naprej. Vendar pa mu je rek ostal v spominu in večkrat ga je sam pri sebi glasno ponavljal. Kmalu nato je nastala zarota zoper kralja in kraljevi brivec je dobil nalogo, naj kralju pri britju vrat prereže. Kralj se vsede in med tem ko se hoče brivec lotiti svojega dela, reče polglasno sam pri sebi: „Karkoli storiš, stori dobro in glej na konec“. Ves prepaden spusti brivec nož na tla v trdni veri, da je kralj poučen o zaroti. Na kolena pade pred kralja in ga prosi oprostjenja. Drag je bil ta rek, si misli kralj sam pri sebi, toda bil je zlata vreden, kajti rešil mi je življenje.

Pametna postava.

Pred kratkem je mladinska organizacija v glavnem mestu Švice, Bernu postavila sledečo zakonsko zahtevo:

1. Vsak, ki prostovoljno ali namenoma kot lastnik trgovine prodaja ali dovoljuje prodajo slabih in nemoralnih knjig in časopisov, ki kvarno vplivajo na značaj otrok ali mladine se kaznuje z denarno kaznijo ali zaporom.

2. Vse denarne kazni se uporabijo za javne in zasebne ustanove za varstvo otrok.

3. Izvodi te vrste književnosti naj se zaplenijo in uničijo.

Dobro vedoč, da to še ne zado-
stuje, je mladinski kongres sklenil
tudi, da se naj na vso moč pospe-
šuje dober tisk po šolah, delavnicah
i. t. d.

Vabilo na vse!

Na vratih krasne cerkve v Edin-
burgu je nabito sledeče vabilo: Ne-
katoliškim obiskovavcem!
Ta cerkev spada največjemu krščan-
skemu občestvu sveta, ki obsega 360
milijonov duš. Vera, ki jo uči, je
ista, kakor so jo pred reformacijo
poznali v vseh cerkvah te dežele.

V tej cerkvi niste vi in drugi
obiskovavci ali molivci sami,
kajti v tabernakelju na velikem ol-
tarju je Jezus, kakor je bil v betle-
henskem hlevu in na križu na gori
Kalvariji. Zato katoličani pred ol-
tarjem pokleknejo in tudi vas prosi-
mo, da se v tej cerkvi spoštljivo ob-
našate.

Kipi, ki jih tu vidite, niso nikaki
maliki, podobni so vašim fotografij-
am, ki vas spominjajo na vaše pri-
jatelje. Če vidite katoličana na kole-
nih pred takimi slikami, ne mislite,
da jih moli. On samo prosi svetni-
ka, katerega slika, predstavlja, naj
pred Bogom zanj posreduje, enako,
kakor bi vi prosili prijatelja, naj za
vas posreduje.

Ne verjemite nespametnim stori-
jam, ki jih pripovedujejo o katoličan-
ih. Take storije med 360 milijoni
ljudi ne morejo biti resnične, med
katerimi se nahaja tudi mnogo naj-

odličnejših osebnosti našega časa,
mož in žena.

Premislite zadevo pametno in
vzemite jo resno. Ustvarite si sami
lastno sodbo in poslušajte oba zvona.

(Ali ne bi spadal ta napis tudi na
mnoge naših cerkva?)

Socialno delo frančiškanov v Boliviji.

La Paz — novi apostolski vikari-
jat v Boliviji, ki je bil ustanovljen 27.
januarja 1930., je dobil svojega pr-
vega apostolskega vikarija v osebi
frančiškana P. Frančiška, Bertolda
Bühl. P. Bühl je bil rojen l. 1885. v
Württembergu, študiral je v Lands-
hutu in Münchenu. Med svetovno
vojno je bil vojni kurat na fronti pri
Verdunu. Leta 1920. je prišel v Bo-
livijo, da bi misijonsko deloval med
Guaraji, katerih prefekt je bil.

Ob priliki posvetitve P. Bühla v
škofa, je vse časopisje v mestu La
Paz z navdušenimi besedami pro-
slavljalo civilizacijsko in kulturno
delo frančiškanov v vzhodni Boli-
viji. Frančiškani — tako piše časo-
pisje — so dovršili tako vsestransko
kulturno delo, da mora vzbuditi po-
zornost vseh, ki raziskujejo zgodo-
vino narodov in se pečajo z narodo-
slovjem. Vedno potujoči pastirski
rod Guarayos, brez stalnega mesta
in kraja, so vzgojili za poljedelstvo
ter mu dali s tem možnost, da se kul-
turno dvigne. Učili so jih delati ce-
ste. Vsaka vas ima dve šoli: eno za
dečke drugo za deklice. Vsi odrasli
brez izjeme delajo šest dni v tednu.
Nedelja je kot Gospodov dan, dan
splošnega počitka. Red, disciplino,
blagostanje in nesebičnost vzdržuje
stroga zapoved, da nihče ne sme de-
lati dolgov. S strogo, toda pametno
in nesebično organizacijo se je go-
rečim misijonarjem posrečilo prej
nestalen rod preustvariti v srečno
ljudstvo, ki se npravno in duševno
lepo in smotreno razvija. Naj še
omenim, da ima edino le frančiškan-
čiški misijon sv. Jožefa v Boli-
viji popolen državljanski register ali
imenik.

G. R.

Vzor Frančiškove mladine sv. Anton Padovanski.

Želja postati misijonar.

Ferdinand je živel srečno življenje v koimbrijskem samostanu, zatopljen v molitev in premišljevanje. Toda v njegovem srcu so od dneva do dneva bolj jasno gorele tihe želje, da bi pomagal ubogemu svetu, ki se je pogrezal tedaj v temo greha in nevere.

Žalostni časi so bili tedaj za katoliško cerkev. Zdelo se je, da že zmaga polumesec, to je mohamedanska vera, med tem ko so v Kristusovi cerkvi vsak dan vstajale nove količine in se odcepljale od svetega očeta. Najgrše strasti so mogočno dvigale svoje glave in teptale čednosti v prah.

Kako rad bi naš mladi svetnik pomagal nesrečnemu svetu, pa gojil je še prav posebno željo, da bi smel nesti resnico evangelija in dih Kristusove ljubezni med one milijone duš, ki ječe v smrtni senci.

Avguštinski red, katerega član je bil Ferdinand, ni imel za cilj svojega delovanja poganskih misijonov. Pred kratkim je pa bila v Italiji ustanovljena nova družba, katere ustanovnik je bil Frančišek, doma iz Asiza, ki je v svoja pravila zapisal tudi odstavek o Saracenih in drugih nevernikih ter je tako pričel veliko misijonsko gibanje.

Frančiškovi sinovi.

Morda je čul Ferdinand kdaj govoriti o Frančišku, svetem Ubožcu iz Umbrije, ki je pred nekaj leti hotel iti misijonarit v Maroko, pa se je radi boleznim moral vrniti, kako je spreobračal ošabnega Sultana in kako je obiskal Sveto deželo.

Nedvomno je videl tu in tam kakega Frančiškovega sina, ki je oznanjal mir in blagor med ljudstvom, oblečen v rujav habit, prepasan z belim pasom.

Tudi v bližini Koimbre so imeli frančiškani majhen samsotan. V ozkih celicah so živeli ponižni bratje, ki so zahajali od časa do časa v mesto, pobirali miloščino od hiše do hiše in dobrotnikom povračevali

njih darove z lepim zgledom, s kruhom božje besede in gorečo molitvijo. Ti preprosti bratje so večkrat potrkali tudi na vrata opatije Sv. križa.

Ferdinand jih je videl, jih občudoval in bil je zelo ganen radi njih veselega uboštva. V srcu mu je zagorela tiha želja, da bi zapustil vse udobnosti življenja v opatiji in da bi začel veselo življenje odpovedi in siromaštva v frančiškanskem redu.

Bil je to že božji klic, česar se pa tedaj Ferdinand še ni zavedal.

Prvi frančiškanski mučenci.

Sest Frančiškovih učencev, Vital, Berard, Oton, Peter, Adjut in Akurzij je prejelo ukaz od serafinskega očeta, naj se podajo v misijone v Maroko. Prehodili so peš vso Španijo, kjer je Vital zbolel in je moral ostati v Aragoniji. Drugih pet je nadaljevalo svojo pot na Portugalsko, kjer so se predstavili kraljici Uraki, ki jim je pripomogla, da so odpotovali med Mavre. Ustno izročilo pravi, da so šli skozi Koimbro in da so celo prenočili v opatiji Sv. križa ter se prijazno pogovarjali s Ferdinandom, ki se je tako seznanil z bodočimi frančiškanskimi mučenci.

Misijonarji so srečno dospeli v Maroko, pa so tam kmalu prestali strašno mučeniško smrt za svojo vero.

Nebo pa se je maščevalo radi usmrtitve teh nedolžnih bratov; vso deželo so obiskale grozovite nesreče in celo neverniki so smatrali te nesreče kot kazen za njih veliki zločin, ki so ga izvršili nad Gospodovimi ljubljenci. Tudi v Maroku so se uresničile besede modrega Tertulijana: „Kri mučencev je seme kristjanov.“ Kristusova cerkev se je tam tako lepo razširila, da je dobila kmalu svojega škofa.

Zemske ostanke svetih mučencev je dal prepeljati iz Afrike Don Peter, brat kralja Alfonza II., v dragocenih krstah, v Koimbro, kjer jih je ljudstvo pozdravilo z nedopovedljivim navdušenjem. Krste so prenesli v opatijsko cerkev Sv. križa. Želja postati frančiškan, misijonar in mučenec je zdaj zagorela z najmogočnejšim ognjem v Ferdinandovem srcu. Tega ognja ni bilo mogoče nič več pogasiti. Vrgel se je na sveto mučeniško rakev in je vzdihovaje molil: „O da bi me storil Gospod deležnega njih slavne palme. O da bi tudi meni odsekali krvniki glavo radi Kristusa! Ali bom imel to srečo? Ali bo kdaj tudi zame napočil tako jasen dan? Frančiškan postanem in pojdem za njimi!“

V serafinskem vrtu.

Njegova vroča želja je bila prav kmalu uslišana.

Nekega jutra sta prišla v opatijo zopet dva frančiškana prosit milščino. Vrata jima je odprl naš svetnik in ju molče peljal v samostan. Pa se je tam sredi hodnika obrnil k njima in jima rekel:

„Ljubljena brata, tako rad bi oblekel habit vašega reda, če mi obljubite, da me pustite med Saracene, kakor hitro bom dopolnil leto preizkušnje. Tako si bom pridobil iste zasluge, kot vaši mučenci.“

Frančiškana sta se razveselila te prošnje svetega kanonika in sta mu obljubila, da mu bosta precej jutri prinesla serafinsko obleko, če bi bil rad preoblečen na grobu prvih frančiškanskih mučencev.

Mnogo težje pa je prejel Ferdinand dovoljenje, da sme postati frančiškan, od svojih predstojnikov, zakaj le-ti so se dobro zavedali, kako velik zaklad imajo v njem. Toda končno so spoznali, da je to volja božja in so se vdali. Sveti mladenič je odšel k frančiškanom.

Dopolnil je 25. leto svoje starosti, ko je prejel Frančiškovo redovno obleko in ž njo vred tudi ime Anton. Začel je tedaj zares povsem novo življenje: preprosto, ponižno, ubogo, polno mrtvičenja, pa tudi polno resničnega veselja. Tako je bilo leto preizkušnje ali novicijata. Pa je bilo to leto tudi leto polno velikega hrepenenja po tistem trenutku, ko ga bodo predstojniki poslali v daljno Afriko. Tudi ta vroča želja se mu je kmalu izpolnila.

PLOHOVICH — V. T.:

Samo služkinja ...

Sicer pa, — pojdi proč, saj ti si samo služkinja!“ Teh par besed, ki so najbrže zaključile daljše prerekanje, je zelo oblastno izustil mal, šestleten fant. Slišal pa jih je njegov očka, ki je ravno stopil na vrt. Deklica je zelo zardela. Očka pa le ni vedel ali je zarudela vsled sramu ali jeze ali vsled zadrege, ker se je zopet prepirala z otrokom, ko ji je bilo vendar naročeno, da o vsakem prepiru pove starišem.

Očka se je zelo ustrašil, ker je spoznal in videl v dečkovem vedenju in ravnanju ono duševno trdoto, ki je dosedaj na njem še ni opazil. Kakor udarce z bičem, tako globoko je občutil te trde besede. Bičal pa je mali fant ubogo mlado služkinjo.

Očka se je zavedel in spoznal, da mora dati svojemu otroku odločilen pouk za celo življenje in da ga mora poučiti o nepravilnem ravnanju. Zato je vzel otroka s seboj, vendar pa ne deklice. Otrok bi očetu takoj manj zaupal, če bi ga javno oštel, ker ima tudi otrok te starosti že čut za svojo čast. Vsedla sta se na klopico pod visoko smreko v lepem koticu vrta.

„Slišal sem,“ je rekel očka, „kakšne besede si rekel naši Reziki. — Nič me ne prekinjaj, ampak le mirno poslušaj. Naj si bo kakršenkoli vzrok vajinega spora, to je sedaj popolnoma postranska stvar. To, kar sem slišal iz tvojih besed: ‚Ti si samo služkinja!‘ je mnogo hujše in slabše.“ Skoro olajšano je mali Tonček pogledal in razjasnil se je njegov obraz. Pričakoval je mučne preiskave, pa se je očka jezil le zaradi teh besed.

„Saj je to res! Hišnica je to rekla včeraj Reziki. Godrnjala je, ker je Rezika po hodniku polila nekaj vode in ji je Rezika odgovarjala. Tedaj pa je hišnica dejala: ‚Ne bodite predrzni, saj ste samo služkinja!‘“

Torej tu je slišal Tonček te besede. Tudi očki je bilo lažje, ko je spoznal, da otrok ni razumel smisla trdih besedi in pa tudi radi tega, ker jih ni slišal doma. Vendar pa te prilike očka ni hotel zamuditi.

„Poslušaj, Tonček, nekaj ti povem. Ali si morda že kdaj pomislil, kdo in kaj je naša Rezika, kako je prišla k nam in zakaj je pri nas? Tudi ona je bila nekoč punčka kot je naša Anica, tvoja sestra. Bila je pri očetu in mami, doma pri svojih bratih in sestricah. Hodila je v šolo in se tudi pridno učila. Njeni stariši niso bogati. Imajo le toliko, da lahko žive. Vendar pa žele, da bi njihovi otroci znali malo več. To pa v njihovi vasi ni mogoče. In obenem tudi, čim manj je žlic pri skledi, tem več ostane za druge. Tako je prišla Rezika k nam. Pa ni prišla samo radi tega, da bi pri nas jedla, ampak mora pomagati tudi mami, ki ima toliko dela — z vami tremi, s kuho, pospravljanjem, pranjem, krpanjem in šivanjem — ves dan in vsak dan novo delo in vendar vedno eden in isti napor. Rezika pa pomaga mami vsak dan, cel dan skoro brez počitka.“

Tonček je poln zanimanja poslušal. V njegovem življenju, ki ga je brez misli preživljal, je prvič slišal nekaj takega; in počasi se mu je začelo jasni v drobni glavici.

„Če na primer, ti zjutraj vstaneš, je Rezika že mnogo naredila. Naredila je mnogo več, nego napraviš ti ves dan. Ti se oblačiš — ona ti pomaga. Kdo je očistil tvoje čevlje. Zvečer, ko si ti že sanjal v postelji, je Rezika še sedela v kuhinji ter vsem snažila čevlje. Ti zajtrkuješ, ona ga je že skuhalo. In tako gre ves dan. Samo malo premisli, koliko dela ima samo radi tebe. In ne samo tebi, tudi nam pomaga. Poglej. Rezika nas pred dvema leti, ko je prišla k nam, sploh ni poznala. In sedaj, sedaj pa spada ona k naši rodbini, vsaj ima ona baš vas, otroke, najbolj rada. Kajti le iz ljubezni se more prenašati ves napor dela.

„Da, res je očka, pa ona je tudi vedno vesela in prepeva. In celo igra se z nami“, je pritrdil Tonček.

„Saj ima prav. Vsak človek naj bo vesel, ampak le, če izpolni svojo dolžnost, sme in more biti. Sedaj gotovo spoznaš, da ni bilo prav, da si ti Reziki tako rekel. Ona ni prav nič slabša, ker dela. Ona ravnotako spada k nam, k naši rodbini. Na noben način pa ne smeš koga manj spoštovati, ker ima manj denarja in ne more pasti lenobe, ampak si služi z delom svojih rok svoj vsakdanji kruh. Najmanj pa imaš ti pravice, da bi ti koga postrani gledal. — In zdaj glej, da svojo krivico popraviš. Pojdi k Reziki in ji reci: Prosim te Rezika, ne bodi name huda, ker sem ti rekel prej tako grde besede. Ne bom jih več!“

Bila je to pač trda naloga. Toda Tonček je poznal svojega očeta, ki je bil v takih slučajih neizprosni. Tako je sicer počasi šel, ovil roke okoli vratu Rezičine in ji vse povedal v uho. Potem se je pa vesel, prost vseh skrbi zopet naprej igral.

Procesija z lilijami.

Praznik sv. Antona so proslavili Franciškovci križarji v franč. cerkvi v Ljubljani na ta način, da so po šesti sv. maši vsi skupno pristopili k sv. obhajilu, nakar so se zbrali v vsej svoji paradi s 24. zastavicami in z lilijami v rokah pred oltarjem sv. Antona. Tu je blagoslovil preč. p. provincial ob veliki asistenci lilije. Po blagoslovu se je razvrstila zelo lepa procesija v čast sv. Antonu po samostanskem vrtu in zopet nazaj k Antonovemu oltarju, kjer so križarji zapeli nekaj pesmic v čast Brezmadežni, sv. Francišku in sv. Antonu ter prejeli končno še blagoslov. — 700-letnico smrti sv. Antona bomo proslavili v prihodnjem šolskem letu, najbrže meseca oktobra.

F. K. Zgodbe malega Guidona. — Ljubljana 1931. Založilo škofijsko vodstvo Marijinih druž. Cena Din 10.

Le 11 let in pol je bil star mali Guido in vendar je v malo letih po svoji smrti (1925) postal ljubljeneček otrok vsega katoliškega sveta. Kot otrok stopa med otroke, s svojimi prednostmi in slabostmi, s svojimi igrami in malimi zvijačami a kljub od Boga s posebno milostjo oblagodarjen svet otrok. Krasen vzgled krščanske mladine!

D. F. Anica. — Ljubljana 1931. Založil Karmel na Selu. Cena Din 8.

Kar je mali Guido za dečke, to je Anica za deklice. Komaj 11 let stara deklica, krasen zgled otroka, ki ostane otrok pa je vendar svet otrok. Ko človek bere življenjepise teh malih Guidona in Anice mu nehote prihajajo na misel besede: „Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikril to modrim in razumnim in razodel malim.“ (Mt. 11, 25).

PAX
ET
BONUM!

MIR
IN VSE
DOBRO!

P. ANGELIK:

Zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška.

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče tudi na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se zavaruje za starost in onemoglost pri zavarovalnem odseku III. reda.

Glavna pogoja za zavarovanje za starost in onemoglost sta sledeča:

Kdor se hoče zavarovati

1. mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj vstopi tekom petih let;

2. mora biti naročen na „Cvetje“ ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na „Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4“ ali pa na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani“.

1. Ali bodo morali tisti zavarovanci, ki bodo že prejeli pokojnino res še naprej plačevati, da dobe pogrebno?

Nikakor ne. Kdor enkrat vsled starosti ali onemoglosti začneja dobivati pokojnino ima tudi pravico do pogrebne, ne da bi mu bilo treba še kaj plačevati.

2. Koliko let se mora plačevati, da se dobi pokojnina?

Kdor hoče dobiti celo pokojnino mora plačevati 30 let (ali če plača za 5 let nazaj le 25 let). Kdor pa vsled starosti ali onemoglosti že prejeha biti sposoben za izvrševanje svojega dela ali poklica, dobi pokojnino pač prej. Čim dalje časa je bil zavarovan, toliko večjo pokojnino vsakdo prejme.

3. Vprašala sem g. voditelja za svet glede zavarovanja. Pa rekli so mi: »Saj znaš sama varčevati. Ne svetujem ti.« Kaj pravite k temu?

Reš je, da zna vsakdo sam varčevati če le hoče, v tem oziru vam je g. voditelj resnico povedal. Toda zavarovanje za starost in onemoglost je čisto nekaj drugega. Bržkone niste ne vi ne g. voditelj brala Cvetja, ki je v novemberski številki lanskega leta že o tem pisalo.

Recimo, da varčujete od svoje mladosti. Če hočete v letih starosti in onemoglosti dobivati mesečno Din 200 (I. razred zavarovanja) kot

obresti svojih prihrankov bi morala zato imeti prihranjenega denarja Din 60.000 naloženega po 4%. Za mesečnih Din 1000 (IX. razred zavarovanja) bi morala imeti prihrankov Din 300.000. Kdor pa hoče živeti samo od svojih prihrankov je v vednem strahu, kaj bo, če prihrankov znanjka preje, predno umrje. Vem v Ljubljani za osebo, ki si je prihranila lepo svoto okoli 30.000 Din. Par let je bila bolna. Zdaj je stara, da ne more več delati, prihrankov nima več, je šlo za bolezen, in zdaj živi od podpore dobrih ljudi. Od ljubljanskega magistrata pa dobi Din 100 mesečno. Vsak si lahko predstavlja, kako težko je človeku, ki je vse življenje pridno delal in varčeval, če mora na stara lefa živeti vbogajme.

In še je veliko vprašanje, koliko je takih, ki bi si lahko prihranili 30.000 Din. Kakor hitro čutijo sorodniki pri kom ali pri kateri kaj denarja, tedaj nima več miru pred njimi. Enemu sorodniku pogine živinče, pa prosi teto ali sestro: Posodi mi, saj jeseni gotovo vrnem. Drugi zida hišo, tretji mora k zdravniku, se poroči in rabi za prvo silo i. t. d. i. t. d. Seveda dobra teta ali sestra rada posodi, kdo bi se mogel ustavljati mili prošnji, še potrdila o posojilu si ne upa zahtevati (če bi to od koga zahtevala, bi se smrtno zamerila vsemu sorodstvu). Toda ko treba vrniti posojeni denar, tedaj sorodniki radi pozabijo. Seveda če jih teta ali sestra spomni, se jim zameri in izgovorov je polno: „Saj zdaj ne potrebuješ.“ „Ko boš stara, ti bom že vrnil“ i. t. d. Tožiti seveda nikogar ne more, saj nima nobenega potrdila. In tako se zgodi, da teta ali sestra kljub premožnim sorodnikom na stara leta trpi pomanjkanje in bedo. Tako izgleda varčevanje, kakor je resnično v življenju. Ako pa teta ali sestra neče posoditi, tedaj jo razupijejo kot skopo, ki samo skup grabi in stiska, ki samo nase misli ter nima nič srca i. t. d.

Tistim pa, ki se zavarujejo za starost in onemoglost, se tega ni treba bati. Vsak mesec plačujejo za svojo pokojnino in imajo tako na stara leta saj nekaj gotovega. In ko ne morejo več opravljati svojega poklica radi starosti ali onemoglosti, dobe pokojnino do smrti. V dveh letih in pol, dobe ves svoj vplačani denar nazaj in vse drugo do smrti zastonj. Vsi zavarovani člani skrbе zanj, kakor je preje sam skrbel za druge. Komur to ni jasno, naj bere Cvetje od oktoberske številke lanskega leta naprej, ali pa naj vpraša pismeno: Zavarovalni odsek III. reda v Ljubljani, Marijn trg 4.

4. Ali smejo tudi druge osebe, ne samo posli in uslužbenci pristopiti v zavarovalni odsek?

Seveda smejo in jih je že precej pristopilo. V zavarovalni odsek sme stopiti vsak, ki dela in si s svojim duševnim ali telesnim delom služi svoj kruh. Le tisti, ki so že onemogli, ali ki žive od obresti svojega denarja ali od pokojnine, se morejo zavarovati na tak način, da plačujejo 30 (odnosno 25 let) kakor je bilo to povedano v letošnji februarški številki str. 59—60.

5. Kako pa bom dobival pokojnino, ko enkrat obnemorem?

Kakor bo kdo hotel, ali naravnost po pošti ali potom skupščine III. reda, ki jo bo izročila dotičnemu, in jim lahko dala denar v roke ali pa kupila, kar bo zavarovanec hotel. Ako bi se namreč zgodilo, da bi svojci s kakim zavarovancem ne ravnali pošteno, tedaj bo lahko odbor dotične III-redne skupščine poskrbel, da se bo zavarovancu pokojnina delno ali vsa izplačevala v blagu.

Nove knjige.

Dr. Fr. Kimovec: *Trije spevi za javno službo božjo*; dva k sv. Duhu, eden na psalm 150 in odgovori s spremljevanjem.

Ko sem pregledoval speve, prišel mi je na misel govor škofa Bornewasser, ki ga je govoril v Frankfurtu meseca oktobra 1930 o priliki internacionalnega glasbenega tedna: „Skladatelji, v prvi vrsti tisti, ki so na glasu, naj se v svojih skladbah ozirajo tudi na manjše in šibkeje kore in naj tudi v manjših oblikah (cerkvena pesem) ustvarjajo vzorne zahteve prave umetnosti odgovarjajoče skladbe.“

Podčrtal sem ta stavek in sklenil porabiti ga o priliki. Prilika mi je dana. Dr. Kimovčevi spevi so v fakturi priprosti, časovnim potrebam prikladni, kakršne želi omenjeni g. škof, zlasti drugi spev, ki je podan v dvojni obliki, enkrat za ljudsko petje, drugič za zbor. Psalm, ki zamore o posebni slovesnosti nadomestiti našo „Zahvalno pesem“, je tudi pri prost in peven.

Odgovori se ozirajo na vse liturgične potrebe, in bodo jako dobro došli. S to izdajo bo napolnjena vrzel, ki je dosedaj v tem pogledu zevala, in je obenem priprava na novi obrednik. Speve naj si preskrbi vsak kor. Cena partituri 15 Din, glasu 3 Din. Jugosl. knjigarna. P. H.

Bircher Benner — Humeck: *Prehrana po novih zdravstvenih načelih*. — Ljubljana 1931. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena Din 30, vezana Din 40.

Knjiga vsebuje teoretičen nauk o prehrani brez mesa, pripravljen po načinu, ki ustreza sedanjemu stanju vede o prehrani človeštva in podaja 323 praktičnih preizkušenih receptov za tovrstno hrano, ki je za mnoge bolezni najboljše zdravilo.

Lauda Sion, Pesmi v čast sv. Duhu, Srcu Jezusovemu in sv. Res Telesu, za možki zbor, uredil V. Vodopivec, Gorica 1931. Katol. knjigarna, 4 L. — Zastopani so skladatelji: Laharnar, Vodopivec, Komek, Bratuš. — Pesmi so zložene solidno v harmoničnem stilu; prav nič pa bi jim ne škodila, marveč osvežila bi jih zmerna moderna primes.

P. H.

Dr. Jakob Žagar: *Pisma o popolni tolažbi*. — Groblje 193.. Izdala misijonska tiskarna. Cena Din 2 (za vsaki del).

So to pisma o božji previdnosti namenjena zlasti potrtem in trpečim dušam. Nemogoče je, da bi kdo premišljeval te krasne resnice, pa bi v njih ne našel popolne tolažbe v preizkušnjah življenja.

Arh. J. Mesar — Arh. I. Spinčič: *Stanovanje*. — Ljubljana 1931. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena v platno vezana Din 100 (do konca julija t. l. Din 75).

Udobno stanovanje človeku mnogo pomaga k zadovoljstvu in sreči. Naša hiša in naše stanovanje ni lepo samo tedaj, kedar mu je lepota prvi in glavni namen, marveč je še mnogo lepše, kedar nam je udobno, domače, praktično. V stanovanju se zrcali naš značaj, naša osebnost, v stanovanju se kažejo naše napake in naše prednosti, tu nam ni mogoče prikriti ne svojih napak, ne svojih vrlin. Knjiga bo nedvomno mnogo koristila ne samo tistim, ki si namerjajo postaviti lasten dom, ampak tudi tistim, ki že stanujejo v lastnem domu ali celo pri tujih ljudeh.